

[Kristian Nygaard.]

en Række Lande, deriblandt Danmark, hvorefter der er sket en betydelig Udvidelse af forskellige Fredningsbestemmelser. Der er her Tale om en international Overenskomst, som ogsaa vi naturligvis maa overholde, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i dette høje Ting.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg takker de forskellige Ordførere for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget.

Til det ærede Medlem Hr. Westermann skal jeg sige, at jeg kan ikke indrømme, at der er en Fejl i § 9, saaledes som det ærede Medlem mener. Man kan sige, at man er imod Bestemmelsen, men man kan ikke sige, at der er en Fejl, for der er naturligvis Forskel paa, om man vil nøjes med at nedsætte Afgiften til en Tolvtedel eller helt lade den bortfalde. Hvis man i de interesserede Kredse paa Færøerne har den Opfattelse, at det vil være rigtigt at beholde den Bestemmelse, der her er Tale om, kan jeg ikke se, at der er sagligt Grundlag for at lade den gaa ud. Jeg skal imidlertid gerne overveje Spørgsmaalet nærmere, og hvis jeg mener, det vil være rigtigt at imødekomme det ærede Medlem, kan der jo fremsættes et Ændringsforslag til anden Behandling; men paa Forhaand tror jeg ikke meget paa det.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Lov for Færøerne Nr. 101 af 4. April 1928 om Jagt, Fuglefangst m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4793; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 4309).

Sagen sattes til Forhandling.

Jensen (Lillering): Dette Lovforslag gaar ud paa i § 20 i Loven for Færøerne om Jagt og Fuglefangst at indføje, at Landbrugsministeren skal være bemyndiget til efter Indstilling af Lagtinget for et Tidsrum af indtil 1 Aar ad Gangen at frede andre

Dyre- eller Fuglearter og forbyde deres Fangst, Salg og anden Anvendelse.

Baggrunden for dette Forslag er, at man oppe paa Færøerne har en Fugleart, der kaldes Mallemukken, ogsaa kaldet „Havhesten“ — det er jo lidt lettere at hitte ud af for os herne, vi er jo tilbøjelige til at forveksle „Mallemukken“ med det gode danske Ord „Mamelukken“. Denne Mallemuk har vist sig at befordre den saakaldte Papegøjesyge eller, som man kalder det paa Færøerne, Septembersyge, og man vil nu søge at modvirke, at Befolkningen deroppe bliver smittet med denne Syge, der har vist sig i adskillige Tilfælde at have dødelig Udgang. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Samuelsen, som jo er stedkenndt paa Færøerne, hvilken erhvervsmæssig Betydning denne Fugleart har. Det er dog et Spørgsmaal, der maa tages i Betragtning, naar man gaar hen og forbyder Fangst og Salg af den. Hvis den i Virkeligheden har stor Betydning for Færøernes Erhvervsliv, vil jeg gerne rejse det Spørgsmaal, om det ikke var muligt ved en Desinfektion af Fuglen, før den plukkes, at modvirke Smittefaren.

I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Samuelsen: Den lille Ændring, der her foreslaas i Jagtloven for Færøerne, kan jeg anbefale til Gennemførelse.

Fangsten af Mallemukkens Unger foregaar dels i Fuglefjældene, dels paa Søen i Slutningen af August og Begyndelsen af September. Der fanges et meget betydeligt Antal af disse Fugle, naturligvis forskelligt de forskellige Aar, det kommer an paa Vejr og Vind. Jeg har ikke Tallene for, hvor meget der fanges; jeg tror ikke, man har saadanne Tal, men hvis jeg skulde skønne over det, vilde jeg sige, det er fra 50 000 til op imod 100 000 om Aaret. Ungerne er meget fede i Slutningen af August Maaned og er derfor en eftertragtet Spise. Jeg ved, at man plejer at sælge disse Fugleunger for 20 Øre Stykket.

Det Lagtingsudvalg, der har behandlet denne Sag, har udtalt følgende — jeg beder om Tilladelse til at læse et Stykke op af Lagtingets Udvalgsbetænkning —:

„Udvalget har derfor overvejet for det første, hvorvidt der overhovedet bør udstedes det omtalte Forbud, eller om man skal overlade til Folk selv at passe paa, idet et Forbud jo vil ramme en ret vigtig Næringsvej; men man er kommet til det Resultat, at Faren er saa betydelig, at der bør udstedes et Forbud. Man har derefter overvejet, om det var nødvendigt